

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk
verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal
aan geen ander volk overgelaten worden: het zal al die koninkrijken vermalen en te
niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. DAN. 2: 44.

No. 3. 1 FEBRUARI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	2e Jaargang 1897.
------------------------------	---	------------------------------------

MORMONISME.

De kracht die alle waarheden vereenigt en vermengt.

EENE REDEVOERING,

gehouden te SALT LAKE CITY in de vergaderzaal der achttiende
wijk, den 21 Juni 1896, door
OUDERLING B. H. ROBERTS.

Na een korte inleiding besprak Ouderling ROBERTS zijn onderwerp als volgt:

Mijne ondervinding leert mij, dat de waarheden van het Evangelie door ons gezien worden zooals de blinde van Bethsaïda de menschen zag, toen Jezus gedeeltelijk zijn gezicht hersteld had. Nadat Jezus zijne oogen aangeraakt had, vroeg Jezus hem, of hij zien kon. Zijn antwoord was: „Ik zie de menschen wandelen als boomen”. De Zaligmaker moest ten tweede maal zijne oogen aanraken, alvorens deze man goed kon zien. Er zijn groote waarheden aan het Evangelie verbonden, welke zich op deze schaduwachtige, onduidelijke wijze aan mij vertooncn, en ik wensch dikwijls, dat ik dezelve duidelijker zien kon dan ik doe. Er is eene waarheid welke ik nu aldus zie. Het is deze: Mormonisme is de vereenigende macht van alle waarheden. Het trekt, om zoo uit te drukken, door alle tijden eenen gouden draad, welke alle waarheden onder de zon vereenigt. Het is de groote oceaen, waarin alle stroomen van waarheid vloeien en zich vereenigen. Van tijd tot tijd wil het alle stroomen der waarheid in de wereld voeden. Ik wenschte, dat ik bekwaam was u deze groote waarheid in te prenten, zooals ik somtijds gevoel, dat het in mij is ingeprent. Ik herinner mij den tijd, dat deze gedachte voor het eerst tot mij kwam. Ik bezocht toen een onzer mijnwerken en ging door de

verschillende werkplaatsen, waar het erts in den ruwsten vorm bewerkt wordt, totdat het ergste vuil er uit is en het metaal tot een geheel vereenigd is. Ik herinner mij slechts de voornaamste methoden, waardoor het erts bereid werd. Eerst werd het erts in eenen oven gedroogd, daarna op eene andere plaats tot poeder gestampt, dan wordt het in een' oven gesmolten en in dien toestand loopt het in ijzeren vergaarbakken, alwaar er kwikzilver wordt bijgeworpen. Zoodra het kwikzilver bij deze massa van gestampt en vloeibaar erts — rots, zand en metaal — geworpen was, had er eene merkwaardige verandering plaats. Het kwikzilver had de merkwaardige eigenschap, dat het alle metalen, voornamelijk zilver, goud en koper tot zich trok en toen in kleine zilveren stroomen wegliep, om daarna verzameld en weder op dezelfde wijze gebruikt te worden. Terwijl ik deze werkzaamheden aanschouwde, kwam de gedachte tot mij, dat het kwikzilver in dit proces duidelijk de plaats voorstelde, welke, wat men noemt „het Mormonisme” inneemt met betrekking tot de groote massa van waarheden, welke in de wereld gevonden worden; dat is, zooals kwikzilver in deze ijzeren bakken geworpen, van de geheele massa al de kostbare metalen tot zich trekt, zoo doet ook het Mormonisme, daar het, geworpen in de verwarring van de waarheden der wereld, deze tot één lichaam vereenigt en verklaart, en toont, dat het voldoende is van het begin tot het einde des tijds. Nu, ik weet niet, of ik deze gedachte duidelijk en verstaanbaar kan verklaren, maar dit is de taak die ik bij deze gelegenheid op mij genomen heb.

Om te beginnen, wil ik uwe aandacht vestigen op den toestand van het menschelijk geslacht. Ik vraag u, de geslachten der menschen te aanschouwen, zooals zij zich van daag te midden van alle verscheidenheid van toestanden en omstandigheden, zooals zij in de wereld bestaan, bevinden. Deze toestanden zijn zeer raadselachtig geweest voor de wijsgeeren, en groote ongelovigen zijn niet achter gebleven, om met deze verscheidenheid van toestanden te bewijzen, dat het onmogelijk te begrijpen is, dat een rechtvaardig God het bestaan dezer ongelijkheid kan toestaan, hoofdzakelijk als Hij geen aannemer des persoons is, zooals de Schrift verklaart. Neem als voorbeeld een zwarten zoon van het duistere Afrika, geboren en levende in eenen toestand van volkomen woestheid, waaruit het voor hem niet mogelijk is, zich te verlossen. Aan de andere zijde is de grootste tegenstelling van dezen toestand. Gij vindt menschen geboren te midden van verlichte volken, uit bevoorrechte ouders, omgeven met alles, wat tot hunne verlichting en ontwikkeling in kennis kan bijdragen, ontwikkeling en zedelijkheid. Tusschen deze twee uitersten, waarop ik uwe aandacht gevestigd heb, worden onderscheiden toestanden gevonden en omstandigheden, die meer of minder tot de zedelijkheid, ontwikkeling en vooruitgang van de personen bijdragen. Gij ziet iemand, geboren in een paleis, een ander in eene hut; hier een geboren uit vorsten, een ander uit bedelaars. Waarom al dit ver-

schil? Zooals ik aanmerkte, maakt de ongeloovige hiervan zijn' grondslag, waarom hij de rechtvaardigheid en barmhartigheid Gods laakt; zelfs onder christenen bestaan vele verwarde begrippen in betrekking tot het verschil van omstandigheden, waarin geslachten en ook personen zich bevinden. De wijsbegeerte heeft zich uitgeput om een reden hiervoor te vinden en faalde in het geven van eene voldoende verklaring van dit vreemde verschijnsel. Maar Mormonisme komt en in dezen ziedenden maalstroom werpt het enkele openbaringen Gods en het geheel wordt verklaard. Het Evangelie van Jezus Christus, zooals het tot de aarde hersteld is, zegt ons, dat dit niet de eerste staat is, waarin de mensch geleefd heeft, maar dat het gedeelte van hem, hetwelk geest is, een voorbestaan heeft gehad, en dat er in dat bestaan verschil van ontwikkeling bestond, dat aldaar verscheidenheid van getrouwheid en toewijding aan de waarheid was. Ons is door nieuwe openbaring bekend gemaakt, dat de mensch, in zekere mate ten minste, en misschien in zeer groote mate, in dit leven beloofd wordt voor dien graad van getrouwheid, welken hij in dat voorbestaan ten toon stelde en dat de verscheidenheid van toestanden, waaronder mannen en vrouwen leven slechts het vervolg is van de standplaats die zij zich in dat voorbestaan waardig hebben gemaakt. Dit waar zijnde, dat mannen en vrouwen in dit leven ontvangen, wat zij verdienden en waartoe hun verkregen graad van getrouwheid en verlichting hun recht gaf, dan werpt dit dadelijk den grondslag weg, dien de ongeloovige gemaakt heeft, om Gods rechtvaardigheid te laken en wij komen tot de gevolgtrekking, dat de toestanden, die hier bestaan, slechts het gevolg zijn van oorzaken, die bestaan en gewerkt hebben in de sfeer, waarin wij leefden, voor dat wij hier kwamen. Het is langs dezen weg, dat het Mormonisme een draad van zekerheid door al deze feiten, die wij zien, trekt en dat is, wat ik meen, als ik zeg, dat het Mormonisme de vereenigende kracht van alle waarheid en van alle feiten in de wereld is.

Laat mij trachten, dit op eene andere wijze duidelijk te maken. Eenige jaren geleden, misschien zullen eenigen van u zich herinneren, was ik geroepen, de Kerk van Jezus Christus in het Parlement van godsdiensten te vertegenwoordigen. Maar gij allen weet, dat zij mij niet in dat Parlement hebben wilden, maar mijne pogingen, om in dat Parlement te komen, bleven niet geheel en al zonder goede resultaten, ten minste voor mij persoonlijk. Het verschafte mij eene gelegenheid, om dag aan dag te luisteren naar de blootlegging van het geloof van bijna alle godsdiensten der wereld. Aldaar had ik de gelegenheid naar de verklaring te luisteren van den godsdienst van Brahma, van Budha, van de wijsbegeerte van Confucius en Zoroaster, van den godsdienst der Mahomedanen, in het kort van bijna alle godsdiensten, met de eenige uitzondering van mijnen eigene. In verbinding met andere christenen was ik zeer verbaasd over de groote hoeveelheid waarheid, welke in al deze systemen van godsdienst gevonden werd. Wat n het bijzonder de vertegenwoordigers der christenheid in het

Parlement scheen te verwonderen, was, dat zij zoo vele waarheden ontdekten, in wat zij gewoon waren heidensche godsdiensten te noemen, welke nabootsingen der christelijke waarheid waren. Sommige onzer schrijvers, voornamelijk ongeloofigen, beiden voor en na dit Parlement van godsdiensten, hebben ondernomen, te bewijzen, dat het Christendom geen oorspronkelijke godsdienst van Jezus Christus was, dat is, zij geven voor, dat Jezus Christus Zijne voorschriften, verordeningen en de godsdienstige en voor-naamste waarheden van Zijnen godsdienst overgenomen heeft van de godsdiensten uit het Oosten. Toen ik juist dezen middag een gedeelte mijner bibliotheek doorzocht, ontdekte ik een werk van Dr. GREAVES, waarin hij het bestaan van zestien gekruisigde Verlossers der wereld bespreekt, voornamelijk onder de Grieken, Perzen en Hindoes. Zijn werk is wonderbaar; de wonderlijke geboorte van Jezus Christus, Zijne genezing der zieken, de zedelijke voorschriften, die Hij leerde, Zijne kruisiging, opstanding en belofte, om weder te komen, al deze belangrijke waarheden vergelijkt Dr. GREAVES met de godsdiensten, die onder deze oude volken bestonden, totdat hij ten slotte zestien personen aanwijst wier leven tamelijk overeenstemt met dat van Jezus Christus en zoo ook de voornaamste voorschriften der zedelijkheid, die Hij leerde. Kolonel INGERSOLL, DAVID HUME, VOLTAIRE en anderen hebben dezelfde lijn van onderzoek gevolgd, totdat zij tot het algemeene besluit kwamen, dat de godsdienst van Jezus Christus slechts eene samenstelling is van de godsdienstige begrippen van het Oosten. In het Parlement van godsdiensten kwamen vele waarheden van het Christendom zeer voortreffelijk uit en bleek, dat omstandigheden in groote mate onze christelijke vrienden bemoeilijken. Maar hier weder, als het Mormonisme toegestaan wordt, het kwikzilver der waarheid er in te werpen, dan zal u eene redelijke oplossing vinden, hoe het is, dat in deze oostersche godsdiensten, zelfs vóór de komst van den Heere Jezus Christus, er zoo veel van het christelijke stelsel van zaligheid aanwezig is. De openbaringen Gods aan den profeet JOZEF SMITH ontvouwen het feit, dat het Evangelie van Jezus Christus Zijnen oorsprong niet had bij de persoonlijke bediening van Jezus Christus op aarde, maar dat het „voorheen” tot de ouden gepredikt was. Jezus werd genoemd, als u zich wel herinnert, „het Lam geslacht van voor de grondlegging der wereld.” Het plan der zaligheid was vastgesteld, de Zaligmaker was gekozen en het plan aangenomen door de zonen en dochteren Gods, toen zij samen zongen en van vreugde juichten lang voordat de aarde, waarop wij leven, geschapen was. Mormonisme leert, dat korten tijd, nadat onze eerste ouders uit den hof van Eden verdreven waren, hun geboden werd, offeranden te offeren en zij deden dit eenigen tijd zonder te weten voor welk doel. Maar een engel werd door God gezonden en deze vroeg Adam, waarom hij offerde. Adams antwoord was: „Ik weet het niet, maar de Heer heeft het mij geboden.” Toen verklaarde de hemelsche boodschapper, dat hetgeen

Adam geboden was te doen, eene afschaduwing was van de verzoening, of liever eene herinnering of voorspiegeling van de verzoening, die door Gods Zoon gemaakt zou worden voor de zonden der zondige menschen. Aan Adam werd het beginsel van geloof geleerd in dezen Verlosser, zoo ook bekeering, doop tot vergeving van zonden en hijzelf werd gedoopt, waarop de Heilige Geest op hem werd uitgestort, welke hem eene kennis gaf, dat God leefde en dat het Evangelie eene kracht Gods tot zaligheid was. Adam leerde dit aan zijne kinderen en kleinkinderen. Enoch was in het bijzonder een prediker van het Evangelie tot het volk van zijn geslacht en zoo reinigde zijn volk zich door zijne leeringen en leiding in den weg des levens, dat zij ten slotte dat hooge standpunt van volmaaktheid bereikten, waardoor zij bevoorrecht werden, om veranderd te worden, en de Schriften zeggen: „Enoch was niet meer, want God nam hem weg.” Wij zien hieruit, dat het Evangelie bekend was en in al zijne macht en volheid in deze oude tijden geleerd werd en dat de menschen voorwaarts moesten zien naar den tijd, dat Jezus Christus Zijne verzoening zou maken, zooals wij nu van deze zijde der verzoening er naar terug zien, en of wij op haar terug of voorwaarts zien, het heeft dezelfde macht om de onsterfelijkheid voort te brengen door het Evangelie van Gods Zoon en de verzoening, die Hij voor den mensch gemaakt heeft. De Schriften zelf leeren deze waarheid en ik ben dikwijls verbaasd, als ik zie, dat christenen gelooven, dat de leer van het Evangelie van Jezus Christus omtrent 1900 jaren geleden begonnen is.

In betrekking tot dit punt herinner ik mij eene kleine ondervinding die ik had in den staat Tennessee, toen ik aldaar als jongeling het Evangelie predikte. Ik was tot eene discussie uitgedaagd en het onderwerp, dat besproken zou worden, was de Goddelijke echtheid van het boek Mormon. Mijne tegenpartij nam het standpunt, dat, als hij bewijzen kon, dat het boek van Mormon een bedrog was, het Mormonisme het ook was. Ik herinner mij, dat hij vroeg, of ik dezen voorslag wilde aannemen, waarop ik bevestigend antwoordde en dat het zijn zaak was, te bewijzen, dat het boek van Mormon onwaar was. Een van de tegenwerpingen, die hij maakte, was, dat het het Evangelie van Jezus Christus in groote duidelijkheid leerde, voordat Jezus Christus geboren was. Het leerde, geloof in Christus, bekeering van zonden, doop, de ontvanging van den Heiligen Geest en de opstanding uit de dooden, en hij gaf voor, dat dit alleen voldoende was, om het boek van Mormon als onwaar en een bedrog te beschouwen. Nu, het schijnt mij toe, dat als mijn tegenpartijder bekend geweest was met zijne eigen Schriften, met de vertaling van den Bijbel door koning Jakobus, hij geweten had, dat deze waarheid vatbaar is voor breedvoerige schriftuurbewijzen, omdat het daar met groote duidelijkheid geschreven is. Het is opgeteekend in den zendbrief aan de Galaten, dat „de Schrift te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te

voren aan Abraham het Evangelie verkondigd;” en in een volgend vers doet de Apostel de volgende vraag: „Waartoe is dan de wet?” Dat is, als het Evangelie tot Abraham gepredikt is, waarom hebben wij dan de wet van Mozes, — „waartoe is dan de wet?” Het antwoord dat de Apostel geeft is: „zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zoude gekomen zijn.” Daarom is de wet, gaat hij verder voort, „onze tuchtmeester geweest tot Christus; maar als het geloof gekomen is, zoo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.” Dat is, het Evangelie was aan Abraham onderwezen, zooals het aan de patriarchen vóór dien tijd geleerd is, ja zelfs voor den zondvloed werd het Evangelie geleerd, maar de menschen wilden niet leven overeenkomstig de edele, zedelijke voorschriften er van. Aan Israël was het Evangelie gepredikt. De schrijver aan de Hebreëen zegt het volgende: „Want ook ons, (hier het volk uit zijn tijd mede bedoelende) is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; (verwijzende naar het oude Israël) maar het Woord der prediking deed hun geen nut, derwijl het met geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben.” Dit was de moeilijkheid en hij gaat voort zijn volk te waarschuwen uit vrees dat zij, tot hen het Evangelie gepredikt zijnde, daarmede niet dat geloof zouden vermengen, zij hetzelfde zoude aangrijpen en maken tot de kracht Gods tot zaligheid voor hen, zoodat aan Abraham en het oude Israël het Evangelie van Jezus Christus gepredikt is. Paulus zegt wederom tot de Corinthiërs: „En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, en allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben, en allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit den geestelijken steenrots, die volgde, en de steenrots was Christus,” zoodat de Schriften, in welke onze vrienden zeggen te gelooven, zoowel als het boek van Mormon en de Parel van Groote Waarde de oudheid van het Evangelie leeren. Hierin is eene verklaring van deze brokstukken van het Evangelie, voorkomende in de godsdiensten van het Oosten, Indië, Perzië, Egypte en sommige deelen van China en Japan, welke niet anders zijn dan brokstukken der Christelijke waarheid en van de verordeningen van het Evangelie. De brokstukken waren afgebroken van de Kerk van Christus, van de onderwijzingen van het Evangelie in overoude tijden en deze volkeren hebben lang deze waarheden vastgehouden, die zij van de Patriarchen geleerd hebben, en hebben daar omheen gebouwd de overblijfsels van hunne overlevering en van hunne eigene ijdele filosofie en stellen dezelve nu aan de wereld voor, terwijl de christenheid verbaasd is en geen verslag kan geven van hun bestaan onder deze volken. Ongeloovigen geven voor, dat het christendom uit deze brokstukken ontstaan is, terwijl het een feit is, dat deze brokstukken van het christendom, zooals het door de oude patriarchen geleerd is, zijn afgebroken. Het Mormonisme wederom verzamelt deze brokstukken der waarheid en geeft deze verklaring voor hun bestaan en ver-

nietigt het argument der ongeloovigen. Soms als wij onze plaatsen in deze parlementen verlieten en met de menigte heengingen, na het hooren der verschillende redevoeringen, dan hoorden wij de menschen vaak zeggen, dat de heidenen bijna zulk eenen goeden godsdienst hadden als de christenen, en dit hadden zij. Vaak gebeurde het, dat de heidenen de christenen konden berispen en het is een feit, dat zij in sommige onderdeelen meer waarheid tentoonstelden dan de christenen zelf deden.

(Wordt vervolgd.)

Moderne prediking.

De „*New York World*” merkt als een belangwekkend verschijnsel van onzen tijd eene nieuwe veranderde werkzaamheid in de kanselprediking aan. Predikers, inplaats van zooals gewoonlijk de schoonheden van het geloof te bespreken en te haarklooven over vragen van het leven hier namaals, spreken over zaken van „onmiddelijke en levendige belangrijkheid”, zoo als bijv. toen Dr. PARKHURST de zedelijke zijde van het alleenhandel vraagstuk besprak. Zelfs wordt gezegd, dat Mr. MOODY de kracht van deze verandering gevoeld en zijn trant van prediking gewijzigd heeft. „*The World*” denkt, dat deze verandering ontwijfelbaar eene heilzame ontwikkeling is en zoodanig eene, welke „kanselkracht” voegt bij den invloed der nieuwspapieren in het aanmoedigen tot vooruitgang. „Inplaats van de menschen te dringen”, zegt de courant, „hunne leerstellige geloofspunten uit te oefenen, opdat zij hunne zielen mogen redden, nadat zij hen tot een bekrompen zelfzuchtigen levenswandel hadden overgehaald, trachten zij hen in dit leven te redden van het verderfelijke van verkeerde handelingen en van den smet van zondig leven. Zij hebben minder te zeggen over geloof maar meer over getrouwheid aan plicht. Zij spraken minder over leerstellingen, doch meer over gedrag”.

Toegestemd, dat de genoemde verandering heeft plaats gegrepen, zoo kan de waarde of het gewicht er van als een factor van den vooruitgang der menschheid slechts geschat worden na eene ernstige overweging der kanselwelsprekendheid. Er heeft in de wereld nooit eene prediking krachtig ten goede gewerkt, uitgenomen als het door mannen geschiedde, die bewust waren eene Goddelijke boodschap te hebben, om die aan hunne medemenschen over te geven en dezen plicht met getrouwheid volbrachten, onverschillig, wat deze bijzondere boodschap was. De eerste predikers der Christenheid — om niet vroeger als onze jaartelling te gaan — hadden zoodanige zending en het was door de Goddelijke macht, die hen ondersteunde, dat zij er in slaagden de wereld te veranderen. Zij bestraffen de zonde, bepaalde leerstellingen, voerden beginselen uit, voorspelden toekomstige gebeurtenissen, spraken over het leven hier namaals, wederlegden verkeerde stellingen in

de Godgeleerdheid en wikkelden zich zelfs eenigermate in staatkundige vraagstukken, doch in alles met één doel in het oog, dat Jezus de Verlosser en Zaligmaker der wereld was. Zelfs te Corinthe, een der oude middelpunten der geleerdheid, zette Paulus terzijde, volgens eigene verklaring alle „uitnemendheid van woorden of van wijsheid, want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en dien gekruisigd.” Na het tijdperk der eerste Apostelen begon de bewustheid van eene bijzondere zending tot de wereld te hebben, minder te worden, en het kan gemakkelijik waargenomen worden, dat de schrijvers van leerredenen overal rondzochten naar geschikte onderwerpen, om hun steeds grooter wordend gehoor te bevredigen. Welsprekendheid moest hulp verschaffen, omdat er geene inspiratie was en de vragen van den dag staatkundig en maatschappelijik werden gebruikt als onderwerpen tot bespreking. De welsprekende Chrysostemus viel als slachtoffer voor eene opmerking den Keizer mishagende.

Later toen de heidensche wijsgeeren het nieuwe geloof aannamen, was de kansel overgegeven aan speculaties en pogingen, om de Schriften met veronderstelde philosophische feiten in overeenstemming te brengen. Verschillende scholen werden opgericht en de plaatsen van eeredienst werden het strijdperk van tegenstrijdige partijen. Dit ging zoo voort, totdat de publieke prediking bijna geheel verworpen werd en diensten voornamelijik bestonden in pralende ceremoniën.

De hervorming bracht eene verandering in de kanselwelsprekendheid, doch het was meestal van eene tegenstrijdige natuur; Bijbeluitleggingen werden gebruikt tot het bewijzen van de veronderstelde feiten der tegenpartijders. Het was voornamelijik door de pogingen der zoogenoemde Piëtisten en de godsdienstige secten door hen ontstaan, dat de prediking eenigszins meer practisch werd.

Doch sedert de eerste Kerk werd de stem der bijzondere Goddelijike inspiratie niet meer vernomen in den predikstoel, totdat de Heere in deze eeuw Zijne dienstknechten wederom gezonden heeft tot het menschelijik geslacht. Zij kwamen met eene bijzondere boodschap tot dit geslacht. De verandering waargenomen in de wereld in de predikstoelen is eene duidelijike bevestiging, dat de predikers geene bijzondere zending hebben te brengen en daarom het bedehuis gelijik stellen met eene leeskamer of gewone plaats tot debatteeren. Het is eene tegenstrijdigheid met de onderwijzingen van den laatsten overgebleven Apostel van onzen Heere, volgens wien, voor de voltooiing aller dingen, boodschappers op het terrein zouden verschijnen zeggende: „Vreest God en geeft Hem heerlijkheid; want de ure zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den hemel en de aarde en de zee en de fonteynen der wateren gemaakt heeft.”

Die waarschuwing, verstaan wij, is wat de wereld van daag meer noodig heeft dan lezingen over zedelijike wijsbegeerte, staathuishoudkunde en maatschappelijike vraagstukken.

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

FRED. PIEPER, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Openbaring noodig.

Daar wij een weinig de beweging hebben gadeslagen, welke in den laatsten tijd in theologische kringen door het „Schriftvraagstuk” veroorzaakt werd, zoo wenschen wij de aandacht onzer geachte lezers ook een weinig op dit onderwerp te vestigen en hun aan te toonen, dat velen van degenen, welke den Bijbel als een' voldoende geloofsgids beschouwen, tot bereiking der zaligheid, langzaam beginnen in te zien, hoe onzeker en bedrieglijk hunne positie is.

De „Orthodoxe” Gereformeerden geven b. v. voor, te gelooven, dat de Bijbel het geïnspireerde Woord van God is.

De Historiek (het geschiedkundige gedeelte) van den Bijbel leert o. a., dat God zich in verschillende tijden en onder verschillende omstandigheden aan de menschenkinderen heeft geopenbaard. De Dogmatiek (dat gedeelte, hetwelk betrekking op de leerstellingen des Bijbels heeft) is ontstaan uit deze openbaringen Gods aan Zijne kinderen. Hij, die in deze twee deelen des Bijbels gelooft, is genoodzaakt, in wonderen te gelooven, want eene openbaring Gods aan Zijne kinderen is een groot wonder. Dat de geloovige in het profetische gedeelte des Bijbels in wonderen *moet* gelooven, behoeft niet aangehaald te worden.

De leerstellingen des Bijbels zijn, dat God dezelfde is, gisteren, heden en in alle eeuwigheid, onveranderlijk. De Historiek bevestigt, dat God zich gisteren (in het verleden) heeft geopenbaard. De Profetie leert, dat Hij zich morgen (in de toekomst) zal openbaren. Moeten zij, die in den Bijbel als het geïnspireerde Woord van God gelooven, dan ook niet geloof in *Moderne Openbaring* hebben? Zekerlijk, anders zouden zij *inconsequent* zijn. Nochtans beweren onze Orthodoxe vrienden, dat God zich heden niet meer openbaart, zooals Hij het vroeger deed, dat geen openbaring van den hemel meer noodig is en dat wonderen opgehouden hebben.

De „Moderne” Gereformeerden gelooven juist zoo weinig aan wonderen als de orthodoxe, maar hunne leerstellingen zijn tot een zekeren graad consequenter dan die der laatstgenoemden, daar zij niet méér voorgeven te gelooven dan zij in werkelijkheid doen.

De Heiligen der laatste Dagen gelooven in den Bijbel als het Woord van God in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is. Om nu aan te toonen, dat hunne theologie consequent is, behoeven wij alleen eenige hunner geloofsartikelen aan te halen. Wij zullen hier het zevende en negende laten volgen:

„Wij gelooven in de gaven van Talen, Profetiën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der Talen, enz.”

„Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij hog zal openbaren vele groote en voorname dingen aangaande het Koninkrijk van God”.

Door het feit, dat de Heiligen der laatste Dagen in *moderne openbaring* gelooven, onderscheiden zij zich van al hunne andere christelijke vrienden; moderne openbaring is zelfs de oorzaak van het ontstaan dezer Kerk, en wegens geloof in dit beginsel heeft zij in het verleden zoo groote vervolgingen moeten ondergaan.

Laat ons zien wat de Bijbel aangaande dit beginsel verder leert. Toen Petrus eene getuigenis had verkregen, dat Christus de Zoon des levenden Gods was, zeide de Heere tot Hem: „Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal ik mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen”. (Matth. 16:17-18). Dit toont ons duidelijk aan, dat de Kerk van Christus op den *rots der openbaring* moest gebouwd worden. Verder zeide Christus tot Zijne discipelen (Joh. 17:3) dat dit het eeuwige leven was, den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus, dien Hij gezonden had, te kennen. De volgende verzen toonen ons duidelijk aan, hoe wij eene kennis van den Vader en van den Zoon kunnen verkrijgen: „Te dier ure verheugde zich Jezus in den geest, en zeide: „Ik dank u Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen hebt verborgen, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard; ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U. Alle dingen zijn Mij van Mijnen Vader overgegeven; en niemand weet, wie de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon, en wien het de Zoon zal willen openbaren”. (Luk. 10:21-22). De Apostel Jakobus zegt, dat hij, wien wijsheid ontbrak, die door openbaring van God kon verkrijgen. (Jak. 1:5).

Indien onze „Orthodoxe” gereformeerde vrienden *consequent* in hun geloof wilden zijn, dan moesten zij in voortdurende openbaring gelooven, want de Dogmatiek des Bijbels stelt die als noodzakelijk. Misschien zoude er dan ook niet zoo groote oorzaak voor de „Modernen” bestaan, om modern te zijn. Het eenige alternatief voor de Orthodoxe theologen, die, zooals in den laatsten tijd door eenigen hunner ten rechte is aangeduid, allen voor dezelfde moeilijkheid staan, is: of hunne theologie te veranderen, of in moderne openbaring en wonderen te gelooven.

Onderscheiding van Geesten.

(Vervolg van blz. 24.)

Om evenwel terug te keeren tot de gave van onderscheiding van geesten. Geen Heilige der laatste Dagen zou zonder deze

gave zijn, om reden er zulk eene verscheidenheid van geesten in de wereld is, die zoeken te verleiden en op een dwaalspoor te brengen. In eene andere openbaring tot de Kerk over de geesten, welke over de aarde zijn gegaan, zegt de Heere: „Want, voorwaar zeg Ik u, dat er veel geesten zijn, dat valsche geesten zijn, welke de aarde in zijn gegaan, om de wereld te verleiden”. De Heere waarschuwt de heiligen en zegt: „Weest voorzichtig, laat u niet verleiden”. En opdat zij niet verleid zouden worden, beveelt Hij hun, om ernstig te zoeken naar de beste gaven.

De apostel Johannes zegt:

„Geliefden, geloof niet iederen geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valsche profeten zijn uitgegaan in de wereld.”

De raad van den geliefden apostel is zoo goed van toepassing op ons in deze laatste dagen, als het was op de Heiligen van zijnen tijd. Alle soorten van geesten zijn voortgegaan, om te verleiden, om op een dwaalspoor te brengen en om bezit te nemen van de kinderen der menschen en menig volk gaf zich aan hen over, omdat zij onzichtbaar zijn en zij niet kunnen denken, dat zij misschien bezeten kunnen zijn door onzichtbare invloeden. Gramschap, huichelarij, laster, onwaarheid en verschillende harts-tochten zijn bij het volk gevestigd onder den invloed van valsche en bedriegelijke geesten. Wij hebben personen gezien van nature goedhartig, oprecht, behoedzaam en rechtvaardig, geheel veranderd en dingen zien doen, die geheel niet bij hen pasten. Zij zouden zien aan hunne gelaatstrekken, aan hunne stem en aan hunne goede manieren, dat zij zichzelf niet waren. Onder dezen invloed zouden zij onwaarheid spreken, zich overgeven aan een hard oordeel, critiseeren en veroordeelen en geheel onrechtvaardig zijn en blijkbaar zichzelf rechtvaardig in dit gedrag schijnen. Hoe kwamen zij tot dit gedrag? Zij waren zonder twijfel onder den invloed van een slechten geest. Misschien zonder hun weten waren zij er door bezeten en konden niet erkennen, dat een satanische invloed macht over hen had.

Nu, de gave van onderscheiding van geesten is niet alleen gegeven aan mannen en vrouwen, om den geest te onderscheiden door welken anderen mogen bezeten of beïnvloed zijn, maar zij geeft hun de macht, om den geest te onderscheiden, welke hen zelf beïnvloedt. Zij zijn bekwaam, om een valschen geest te ontdekken en aldus te weten, of de Geest van God in hen is, zoodat in het gewone leven deze gave van groot belang is voor de Heiligen der laatste Dagen. Deze gave bezittende en beoefenende, zal zij niet alleen iederen slechten invloed beletten, om in hunne harten te komen, of hen op te nemen in hunne gedachten, hunne woorden of hunne daden, zij zullen het weigeren en in geval zulk een geest bezit van hen zou nemen, zoo spoedig als hunne getuigenis dit vaststelt, zullen zij hem verdrijven, of met andere woorden, weigeren, om verleid of ingeblazen door hem te zijn.

De gave van onderscheiding van geesten is aldus eene, die

van groot belang is voor de Ouderlingen, die werkende zijn in kerkelijken dienst. Wij hebben Ouderlingen gekend, zoo zeer met ijver vervuld, zoo begeerig om goed te doen, of wat hun toescheen goed te zijn, dat zij zichzelf blootstelden aan den invloed van den tegenstander. Zij wilden vervuld zijn met een soort van wat genoemd wordt, „heilig vuur” en medegevoerd door ijver, zouden zij te ver gaan en zij zouden onvoorzichtige dingen zeggen en doen en dan, zodoende met de zuiverste en beste bedoelingen, zouden zij niet slagen in hunne loopbaan. In de geschiedenis van de Kerk zijn vele van deze gebeurtenissen voorgevallen. Ouderlingen kunnen werken boven datgene, wat geschikt en wijs is en zodoende vele onvoorzichtige dingen doen, en de lijn van hunne werkzaamheid overgaan.

Nu, de gave van onderscheiding van geesten is noodig te bewaren en deze goede gevoelens te beteugelen. De gave van onderscheiding van geesten is niet alleen noodig voor dit doel, maar zij is noodig in de afdeelingen van de Kerk. Voor pas gedoopte leden, verlangend om deze gave te verkrijgen, is het soms noodzakelijk, haar zich ten nutte te maken bij een tegenstander, of de gedachten van een kwaden geest in te zuigen. Een pas georganiseerde vertakking van de Kerk, waar de gaven gevestigd zijn, voornamelijk de gaven der talen, heeft haar met groote zorgvuldigheid te bewaken. De Ouderlingen, werkende in de vertakking of presideerende in de conferentie, moeten in staat zijn om te onderscheiden tusschen den Geest des Heeren en andere geesten, die trachten mochten in te sluipen. Ouderlingen, die meer ondervinding hebben gehad in in het werk, kunnen zich zonder twijfel voorvallen herinneren, waar de gave der talen verleend is geweest, dat zij was verkregen door de onderscheiding van het priesterschap te ontdekken en valsche geesten te beteugelen.

In alle omstandigheden van het leven derhalve in welke een Heilige der laatste Dagen kan geplaatst zijn, is het hoog noodig voor hem, om de gave van onderscheiding van geesten te bezitten. Vaders en moeders gebruiken haar voor hun eigen welzijn. Zij gebruiken haar in hunne huisgezinnen in de opvoeding hunner kinderen. Alle Heiligen gebruiken haar, om in staat gesteld te zijn zich te hoeden voor de vele slechte invloeden, die heerschen. De Ouderlingen gebruiken haar voor hunne eigen zaken; zij gebruiken haar eveneens in het beheer van de afdeelingen, of de conferenties, of de wijken, en inderdaad in de geheele Kerk. Zij is eene groote en gezegende gave en zij moet door allen gezocht worden.

GEORGE Q. CANNON
in *Juvenile Instructor*.

De Dag des Heeren.

President GEORGE Q. CANNON geeft in „*Juvenile Instructor*” in antwoord op de vraag van een’ „zevendedag-Baptist” de volgende

uiteenzetting over de oorzaak, waarom de Heiligen der laatste Dagen den eersten en niet den zevenden dag der week als rust-dag vieren.

„De reden, waarom de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen den Zondag houdt voor rust en godsdienst-oefening in plaats van den Zaterdag, die door vrome Joden en „Zevendedag-Baptisten” gevierd wordt, is deze, dat den Heiligen door goddelijke openbaring bevolen werd den Dag des Heeren als sabbat te houden. Dit gebod werd Zondag 7 Augustus 1831 gegeven en luidt als volgt:

„En opdat gij u nog volkomener rein moogt houden van de wereld, zult gij naar het huis des gebeds gaan en daar uwe gaven brengen op Mijnen heiligen dag, want waarlijk dit is de dag voor u tot rust voor uwen arbeid bestemd en opdat gij uwe vereering aan den Allerhoogste betaalt; bovendien echter zullen uwe ge-loften iederen dag en ten allen tijde in gerechtigheid gebracht worden: bedenk echter, dat op dezen, den Dag des Heeren, gij uwe gaven en heilige offers brengen moet en uwe zonden bekennen voor uwe broeders en voor den Heere.” (Leer. en Verb. 170, 171).

De Dag des Heeren is de dag, op welken Hij uit den dood opgestaan is en op welken Zijne jongeren te dien tijd voor gods-dienst-oefening vergaderden en om in Zijnen naam het brood te breken. Dit was naar hunne berekening de eerste dag der week. (Vergelijk Joh. 20:1; Hand. 20:7; Openb. 1:10.) Dit gebruik werd in de eerste Christelijke Kerk waargenomen en de zevende dag werd eveneens een' tijd lang door de joodsche jongeren ge-vierd. Paulus echter en andere leidende Ouderlingen der Kerk verzetten zich tegen de opvolging der gebruiken en regelen der Mozaïsche wet en verkondigden de vrijheid van het Evangelie, daar de wet door Christus vervuld was geworden. Hij bestrafte diegenen, welke voorvechters van bijzondere dagen waren, zooals zij door de wet verlangd werden en hield zelf den Dag des Heeren, den eersten dag der week. (Vergelijk Rom. 4:5-6; Col. 2:16 en 1 Cor. 16:2.)

Het is meer de geest van het onderhouden des sabbats dan de letter zelf, die God aangenaam is. Eén dag van de zeven moet een dag van rust en godsdienst-oefening zijn. Het zou er niets toe doen, welke dag dit zij, als het niet ter wille van orde en overeenstemming was. Derhalve bestemde de Heere voor de Heiligen den dag, dien zij heilig moesten houden en dit is „de Dag des Heeren”, gewoonlijk „de eerste dag der week” genoemd.

In betrekking tot het onderhouden van den zevenden en den eersten dag der week moet men niet vergeten, dat, wat in het eene gedeelte der wereld de zevende dag is, in een ander deel de zesde of de eerste kan zijn. Nemen wij als voorbeeld, dat een reiziger van San Francisco af westelijk gaat, zoo is het gebruik, als hij 180 graden lengte van Greenwich bereikt, éénen dag over te springen, dat beteekent, als het Zaterdagvoormiddag (de zevende dag der week) zijn moest, als het schip die lijn bereikt, wordt het

Zondagvoormiddag (de eerste dag der week) op het oogenblik, waar het deze lijn passeert en de kapitein van het vaartuig zal 24 uur van zijne berekening in het logboek laten vallen. Zou echter het schip van het westen komen en in de richting naar San Francisco varen, zoo zouden omgekeerd de kapitein en de passagiers denzelfden dag tweemaal tellen, met andere woorden, als zij de lijn op Zondag voormiddag bereikten, zouden zij den volgenden dag eveneens Zondag heeten — zij zouden dus twee Zondagen hebben.

In dit geval nu zouden menschen aan de oostzijde der lijn, als zij aan het houden van den zevenden dag der week als een rustdag geloofden, denzelfden dag heilig houden als diegenen, welke aan de westzijde wonen, omreden de laatsten den eersten dag der week als dag van godsdienstoefening en rust vierden.

Het is het vieren van den dag, dien de Heere in Zijne Openbaring aan ons „den Dag des Heeren” noemde, welke voor Zijn aangezicht aanneembaar is, of hij ook de zevende of de eerste dag der week genoemd worde.

Deze 180^e Meridiaan gaat hoofdzakelijk over den Oceaan zonder bijna ergens land te raken. Op de verschillende eilanden in de nabijheid dezer lijn worden verschillende datums gebruikt. Eilanden, die hunne Europeesche bewoners op den weg van den Kaap de Goede Hoop ontvangen, hebben meestal den Aziatischen datum; terwijl de eilanden, die over Kaap Horn bereikt worden, den Amerikaanschen datum hebben. Als Aljaska door Rusland aan Amerika gegeven werd, was het noodzakelijk, éénen dag uit de officieele oorkonden te laten vallen wijl de Aziatische datums éénen dag van de Amerikaansche verschillen.

De Heiligen der laatste Dagen houden den dag voor sabbat, welchen de Heere aangewezen heeft en het is dezelfde dag der week, die na de Opstanding van Christus door de Apostelen en Heiligen der eerste Christelijke Kerk gevierd werd als dag van rust en godsdienstoefening, als „Dag des Heeren”.

Klassieke Godsdienst.

IV. PHILOSOPHIE VAN HET EVANGELIE.

Een voorzichtig onderzoek van de beginselen van het Evangelie zal aantoonen, dat zij filosofisch zijn, dat is, zij zijn overeenstemmend en gebaseerd op de rede. De verordeningen zijn geene willekeurige instellingen, gemaakt zonder betrekking tot natuurlijke oorzaak en gevolg. Het zal ontdekt worden, dat zij in hunne werkzaamheden overeenstemmend werken met het menschelijk verstand der natuurlijke wetten, voor zoover zij er mede bekend zijn, en dat de volgorde dezer beginselen logisch is.

Het moet toegestaan worden, dat sommige door den mensch geleerde waarheden eeuwig en onveranderlijk zijn. Door hunne natuur weet hij, dat zij dit zijn. Zij moeten in den hemel juist zoo waar zijn als op aarde of op eenig andere planeet. Tijd noch

plaats kan hen veranderen. Hieruit kunnen wij de gevolgtrekking maken, dat de menschelijke wijsheid, wanneer zij op juiste begrippen gegrond is, niet verschillend van karakter is met de wijsheid des hemels. De wegen der menschen zijn niet de wegen des Heeren, omdat de mensch zoo weinig weet en vaak maakt hij verkeerde gevolgtrekkingen in zijne redeneeringen, omdat hij maar eene onvolmaakte kennis bezit en vaak baseert hij zijne redeneeringen op valsche gronden, terwijl de kennis des Heeren volmaakt is en Hij geene abuizen maakt. Maar de mensch kan verzekerd zijn, dat sommige hem bekende waarheden eeuwig en onveranderlijk zijn, hieruit blijkt, dat de menschelijke wijsbegeerte gelijkvormig is met de hemelsche en dat de aardsche dingen eene afschaduwing zijn der hemelsche. Daarom is het voor den mensch mogelijk, om tot zekeren graad het plan der zaligheid te verstaan.

Het is zeer duidelijk, dat geloof het eerste beginsel der theologie is. Men moet in God gelooven en in de kracht van het plan tot zaligheid, alvorens men kan genoopt worden eenige aandacht te wijden aan de studie er van, en als men gelooft, dat er eene zegening of voordeel te verkrijgen is door het leeren en gehoorzamen van het Evangelie, zoo heeft men, zonder hetzelfde te kunnen helpen, een verlangen dat voordeel te ontvangen. Men zal zich daarom natuurlijk in eenen toestand plaatsen, om dat te verkrijgen. Als de mensch dan tracht recht te doen, waardig leeft tot het verkrijgen der begeerde zegeningen, dan werpt hij de zonde van zich. Hij besluit, een ander leven te leiden, daar hij voorheen zondig was en nu werkt, om zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Deze verandering van leven is bekeering, daarom moet dit het tweede beginsel zijn.

Het beginsel of de verordening, *doop* volgt logisch op bekeering, zooals deze het geloof volgt. Als een mensch voorneemt, God te dienen, of overeenkomstig de verordeningen van het Evangelie te leven, om de zegeningen te ontvangen, die door zoo te handelen, beloofd worden, dan maakt hij een contract of verbond. Een verbond moet tusschen twee of meer personen gemaakt worden. In dit geval is het tusschen twee partijen — den candidaat voor den doop (de berouwhebbende zondaar) en den Heere. De laatste verbindt zich zekere zegeningen aan Zijne kinderen te schenken, die dit verbond met Hem maken. Als zij geloof in Hem hebben, dan weten zij zeker, dat Hij Zijn gedeelte van het contract wil volbrengen, als zij het echter ook doen. Er is geen twijfel hieromtrent. Maar zonder eenig plechtig verbond, welk bewijs heeft de Heere, dat de mensch zijn gedeelte wil volbrengen? Het is waar, men kan zeggen, de Heere kent Zijne gedachten en eene mondelinge overeenkomst is voldoende, om het bindend te maken. Dit is voldoende voor zooverre het den Heere aangaat. Hij zal de belofte niet vergeten, als zij mondeling gedaan wordt, zelfs zonder het te uiten. Maar de reden, om het verbond meer tastbaar te maken, is voor het voordeel van de tweede partij, het is om indruk op hem te maken, zoodat hij het zal onthouden en nimmer

kan weerspreken, dat hij dit verbond gemaakt heeft. Als een persoon een ander geld leent, dan geeft de leener den ander een bewijs hiervan, niet om den uitleener aan de onderhandeling te herinneren, maar opdat deze het kan gebruiken, als de leener zijne belofte zou vergeten of om de een of andere reden zou loochenen, dat eene belofte of overeenkomst gemaakt was.

Men kan gerust gelooven, dat dit een der redenen is, waarom de Heere den doop verordineerde aan hen, die een verbond met Hem maken. Het is een zegel des verbonds en in tegenwoordigheid van getuigen gemaakt zijnde, doet dit den maker er van de de belangrijkheid meer gevoelen, dan wanneer het mondeling gemaakt was 'en hieruit volgt, dat het niet zoo gemakkelijk overtreden wordt.

Een persoon kan niet verwachten, het koninkrijk der hemelen in te gaan, indien hij niet de voorgeschreven verordeningen en bepalingen volbrengt, want dit is het voorschrift van de overeenkomst. In menschelijke handelszaken wordt zulk eene voorwaarde als rechtvaardig en goed beschouwd en is noodig om verschil te voorkomen. Is het niet redelijk, te gelooven, dat de handelingen des Heeren in overeenstemming zijn met de voorschriften van orde?

Hier kan gevraagd worden, waarom verlangt de Heere deze eigenaardige verordening? Waarom is eene andere verordening niet voldoende, zooals besprenkeling? Als antwoord op deze vraag kon gevraagd worden, welke verordening kan ingesteld worden, die eene verbetering van deze zou zijn? De mensch kan geene meer geschikte verordening voorstellen. De verordening des doops is zulk een schoon symbool van eene nieuwe geboorte en van den dood en de Opstanding van Christus — zijnde begraven in het water in de gelijkenis aan Zijnen dood en komende voort uit het water in de gelijkmaking Zijner Opstanding. Geene andere verrichting kan eenvoudiger en beter voor het doel zijn. Dan, het is zoo eene indrukwekkende en eerbiedige verordening, dat de persoon, die dezelve ondergaat, niet kan nalaten, dezelve gedurende zijn leven te herinneren, en hierdoor niet kan verloochenen, dat hij een verbond maakte, toen hij die onderging. *(Wordt vervolgd.)*

Overleden.

Te Dordrecht is SIBRAND CORNELIS JAN, zoon van br. PIETER SOL en ALETTA SOL, geb. te Dordrecht 17 Jan 1897, den 20 Jan. 1897 overleden.

I N H O U D :

Mormonisme	Blz. 33	De Dng des Heeren	Blz. 44
Moderne Prediking	" 39	Klassieke Godsdienst	" 46
Openbaring noodig	" 41	Overleden	" 48
Onderscheiding van Geesten	" 42		

Uitgave van FRED. PIEPER, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.